

deVerdieping **Trouw** | Groen!

Een simpele grenspaal, en foute villa's

26-08-1999 | Marleen van Swigchem

Aan het eind van de rit heb je het gevoel dat de LF2-routebordjes als vierkante schoteltjes in je ogen staan, maar de tevredenheid is groot: dat je zomaar op een middag van Nederland naar Antwerpen kunt fietsen had je in je stoutste kinderdromen niet durven denken. Maar het kan. Heel gemakkelijk zelfs, via de Stedenroute, een pas bewegwijzerde Lange-Afstandsroute van Amsterdam naar Brussel, zoveel mogelijk door rustige, groene gebieden, maar ook door de havensteden Rotterdam en Antwerpen. Hieronder een stuk als voorproefje: van Roosendaal naar Antwerpen.

Het is een fietstocht met alles erop en eraan. Om te beginnen is er de natuur. Meteen al buiten Roosendaal: zacht glooiende weilanden en akkers, de meanderende Molenbeek, loom herkauwende koeien, wat knotwilg-omzoomde weggetjes, alles tegen de achtergrond van kleine hagen donkergroen geboomte. Soms gaat de wereld schuil achter het hoogopgroeiende maïs. De route loopt met een wijde boog in de richting van de grens. Ter hoogte van Schoelieberg staat een groot kruisbeeld (de gids spreekt van Mariabeeld: foutje), met aan de voet ervan een bankje, de rug naar België en het gezicht naar Nederland. Het geheel geeft de grens nog enig cachet, - verder is er niets wat op een grens wijst, geen slagboom, geen ijsco's, laat staan een beampte die wenkt dat je door mag rijden. Niets dan de simpele grenspaal no. 247 uit 1843.

Al gauw voorbij de grens maken de akkers plaats voor de uitgestrekte heidevelden van Kalmthout. Er resten nog steeds wat zwartgeblakerde stammen van de brand van 1996. Vlak langs de weg liggen een paar vennen. Kikkers steken hun kop boven het moerassige water uit. Boven hun hoofden patrouilleren nerveuze libellen met staalblauwe lijven. Alles vlucht weg als er een sliert Tour de France-achtige rijders voorbijkomt, van die racefietsers, geheel uit ongenaakbaarheid opgetrokken, die het onder zondags-fietsers gebruikelijke 'goedemiddag' met een onbewogen blik pareren. 'Ach, krijg toch een klapband, met die iele wielletjes van jullie', denk ik boos. De rust keert weer, de kikkers kwaken, een bries trekt kleine rimpeltjes over het paarsig weerschijnende water. Dit grote natuurgebied heet tegenwoordig ook 'Grenspark de Zoom'; het is de bedoeling dat het binnen afzienbare tijd de officiële status van grenspark krijgt. Even van de route af, vlak voor Kalmthout, ligt het Arboretum. "Hier zoudt ge schoon kunnen zitten met 'n boek en 'n pintje", zegt een bezoeker en hij zet zich met een behaaglijke zucht neer op een bankje in de schaduw van een majesteitelijke rode eik en een paar hoge bruine beuken met stammen als van verweerd brons. Gelijk heeft hij. Maar onze weg naar Antwerpen is nog lang.

Vorbij Kalmthout wordt de tocht een sightseeing tour: kriskras door een villawijk, waar kapitale landhuizen oprijzen achter gladgeschoren gazons, en waar je de tijd kunt korten met je voor te stellen hoe het zou zijn om bij tante Eulalia aan de Kolibriedreef een kopje thee te gaan drinken. Er schiet een takje tussen mijn spaken. Terwijl ik afstap om het los te peuteren, gaat er ergens een alarm af. Maar niets of niemand reageert, geen enkel teken van leven achter de stijfdichtgetrokken vitrages. Vorbij het staatsbos De Uitlegger (met picknickhut) volgt deel twee van de sightseeing tour, in Mishagen. Als je denkt dat je grote villa's gezien hebt, volgen hier nachtmerrie-achtige: nieuw uit de grond getrokken en nog in de steigers staande kastelen, met de maten van de voorafgaande villa's nog eens in het kwadraat. Alsof er reuzen wonen. Op de Guyotdreef - genoemd naar de familie van kasteel Mishagen - scheurt het laatste model Lancia convertible voorbij. Een bijzonder genoeg om je hier als bestofte lange-afstandsfietser hoofdschuddend aan te vergapen.

Na de heide en de villa's volgt een derde feest: het water. Eerst het Kempens kanaal door de voorstad Schoten, een kanaal met simpele woonboten, brugwachtershuisjes, ijzeren bruggen en een soort oer-ouderwetse sfeer. Als het warm weer is zitten hele gezinnen gezellig op een handdoekje langs de waterkant, de kleintjes met een zwembandje om. Het kanaal komt uit in Alberts kanaal, het echte industriële vaarwater, met schepen die langs de kade afgemeerd liggen in afwachting van nieuwe lading - de schippers poetsend op het dek -, pakhuizen, grote cementbedrijven, silo's, de margarinefabriek Solo, de tabaksfabriek van Belga en onder het viaduct

door van de zesbaansweg waarlangs je in normale gevallen de stad binnenjakkert. Wat een grandioze manier om een stad binnen te komen, langs zo'n kilometerslange kade.

Al is Antwerpen zelf geen stad voor fietsers - zoals iedereen weet die zich het gehobbel over de kasseien herinnert in de tijd dat de auto's op weg naar het zonnige zuiden nog door de stad heen geleid werden - het beroemde Steen heeft alles in zich om een echt einddoel te vormen.

